

Ο Φασισμός Χωρίς Σβάστικα έχει κι Αριστερή Συμμετοχή

Προκήρυξη που κυκλοφορεί σε 5.000 αντίτυπα από την
αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa / Νοέμβρης 2020

Τρία πρόσφατα παραδείγματα:

- ΠΩΣ Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΞΕΠΛΥΝΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
- ΠΩΣ ΤΑ «ΜΕΤΡΑ» ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΑΡΑΔΟΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΙΑ
ΥΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ
- ΠΩΣ ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΝ ΝΑ ΤΟ ΒΟΥΛΩΣΟΥΜΕ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ
ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
**autonome
antifa**★
autonomeantifa.gr

Ο Φασισμός Χωρίς Σβάστικα

έχει κι Αριστερή Συμμετοχή

Οι άνθρωποι που μοιράζουμε αυτήν την προκήρυξη είμαστε άνθρωποι συνηθισμένοι: ξυπνάμε το πρωί και πάμε για δουλειά ή στο σχολείο. Ζούμε στις εργατικές γειτονιές της Αθήνας. Μας αρέσει να βολτάρουμε, να αράζουμε με τους δίκους μας. Ψαχνόμαστε με τη μουσική και τις ταινίες. Την ίδια στιγμή είμαστε και λιγουλάκι παράξενοι: είμαστε οργανωμένοι σε αντιφασιστικές ομάδες γειτονιάς. Βρισκόμαστε κάθε εβδομάδα και συζητάμε για το τι είναι αυτό που μας συμβαίνει – ο στόχος είναι πάντα να κρατάμε το μυαλό μας σε λειτουργία. Κι εντωμεταξύ προσπαθούμε να μιλάμε δημοσίως: κολλάμε αφίσες, γράφουμε συνθήματα, διοργανώνουμε συναυλίες, κάνουμε διαδηλώσεις: ο στόχος εδώ είναι διπλός. Αφενός διεκδικούμε το δρόμο απ' τον έλεγχο της αστυνομίας κι αφετέρου αποδεικνύουμε στους εαυτούς μας και σ' όσους μας βλέπουν ότι γίνεται να υπάρξουν κομμάτια της εργατικής τάξης που να σκέφτονται και να δρουν για λογαριασμό τους.

Ειδικά αυτό το τελευταίο γίνεται όλο και πιο σημαντικό στους μυστήριους καιρούς που ζούμε. Άνθρωποι σαν κι εμάς, άνθρωποι σαν και διάφορους από σας που έχετε στα χέρια σας αυτήν την προκήρυξη, έχουμε καταδικαστεί στη μούγκα. Αυτή η μουγκαμάρα είναι το πιο μεγάλο επίτευγμα της εποχής. Γιατί κοιτάξτε να δείτε ένα περίεργο πράγμα: Από λεφτά πάμε σκατά. Τα ενοίκια έχουν φτάσει στο Θεό. Οι δουλειές είναι ό,τι να 'ναι. Οι μπάτσοι πουλάνε τσαμπουκά σ' όποιον τους φανεί μπόσι-

κος (δηλαδή σε όλους μας). Απαγορεύεται να κυκλοφορούμε το βράδυ. Τη μάσκα μας τη χώσανε μέσα-έξω. Και μεις; Τι μας λένε σε ότι πρέπει να κάνουμε εμείς; Εμάς μας λένε σε όλους τους τόνους ότι ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΑΙ να μιλάμε. Απαγορεύεται να αμφισβητούμε τους φασίστες που έχουν ντυθεί γιατροί και μας βρίζουν κάθε μέρα από την τηλεόραση. Απαγορεύεται να συζητάμε για τα λεφτά και για τις δουλειές, γιατί παίζει «πανδημία». Απαγορεύεται να αμφισβητούμε την τρέλα με τις μάσκες, γιατί αν το κάνουμε «θα πεθάνουν οι γιαγιάδες μας». Απαγορεύεται να διαφωνούμε με τους αριστερούς, όσο κρατικοί υπάλληλοι κι αν είναι, γιατί «οι αριστεροί είναι φίλοι του λαού». Και γενικώς απαγορεύεται να πιστεύουμε οτιδήποτε δεν είναι εγκεκριμένο από την αστυνομία σκέψης των μήντια και των social media.

Το χειρότερο όλων; Αυτή η μουγκαμάρα είναι το προϊόν της άτυπης συμφωνίας όλου του πολιτικού συστήματος εναντίον μας, εναντίον της σημερινής εργατικής τάξης. Ναι αδέρφια. Όλο το πολιτικό σύστημα, με τη δεξιά του και με την αριστερά του, με τους μπάτσους του και με τους δημοσιογράφους του, με τους καθηγητές του και τους γιατρούς του, με τ' αφεντικά του και με τους συνδικαλιστές τους έχει ενοποιηθεί και στρέφεται εναντίον μας. Αν έχετε φτάσει μέχρι εδώ, μπορούμε να σας πούμε και μερικά παραδείγματα. Είναι πιθανόν να τα έχετε σκεφτεί και μόνοι σας, αλλά θα θέλαμε να τα πούμε και με τα δικά μας λόγια

Παράδειγμα πρώτο:

Η Χρυσή Αυγή στη φυλακή
(κι οι φασίστες σε όλα τα πόστα εξουσίας)

Που λέτε, δεν ξέρουμε εσάς πως σας φάνηκε, αλλά οι ποταμοί σάλιου που χύθηκαν για την περίφημη καταδίκη της Χρυσής Αυγής υπήρχαν αιδιαστικά υποκριτικοί. Και με μια έννοια υπήρχαν χαρακτηριστικά αναμενόμενοι. Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής λειτούργησε ως το τέλειο πλυντήριο, που ζέπλυνε από τις ευθύνες του όλο το πολιτικό σύστημα.

Γιατί κοιτάξτε να δείτε ένα πράγμα: η άνοδος της Χρυσής Αυγής (στις κάλπες και στο δρόμο) έλαβε χώρα σ' ένα περιέργο μεταίχμιο. Για την περίοδο 2008-2010 ο λογαριασμός έγραφε α) μια καπιταλιστική κρίση σε εξέλιξη β) μια σφαίρα για τον Γρηγορόπουλο στα Εξάρχεια γ) μια μίνι εξέγερση των μεταναστών εργατών στο κέντρο της Αθήνας (η περίφημη εξέγερση για το Κοράνι). Στα εξτρά της εποχής ότι η αστυνομία, ως πολιτικοκατασταλτικό σώμα ιδεών και πρακτικών χρειαζόταν ρεκτιφίε μετά την κρίση νομιμοποίησης που προκάλεσαν οι τσαμπουκάδες του Κορκονέα· το πολιτικό σύστημα είχε έρθει τα μέσα έξω το παράνομο κεφάλαιο είχε πολλαπλασιάσει την εξουσία του κι αναζητούσε τρόπους πολιτικής έκφρασης.

Η Χρυσή Αυγή πήρε κεφάλι ακριβώς εκείνη την περίοδο, όπου ο βασικός μισθός είχε ήδη αρχίσει να κόβεται. Υπήρξε ένα απ' τα πρώτα όπλα της Ελληνικής Αστυνομίας, καθώς η τελευταία σχεδίαζε τον έλεγχο της εργατικής τάξης μέσα στο περιβάλλον της καπιταλιστικής κρίσης. Η λειτουργία της Χρυσής Αυγής ήταν πλήρως συντονισμένη με τις προτεραιότητες ελέγχου και καταστολής που είχε ανάγκη το ελληνικό καπιταλιστικό σύστημα για την περίοδο εκείνη. Η Χρυσή Αυγή προσπάθησε να κυριαρχήσει στο πεζοδρόμιο, όχι για να επιβάλλει τη «ναζιστική» ιδεολογία,

αλλά για να βουλώσει το στόμα όσων έτρωγαν την κρίση στη μούρη. Στην πραγματικότητα το σχέδιο Χρυσής Αυγής δεν αναδύθηκε μόνο του – υπήρξε ένας κρίκος (κι όχι ιδιαίτερα επιτυχημένος, όπως φάνηκε) σε μια μεγαλύτερη αλυσίδα πειθάρχησης. Οι επόμενοι κρίκοι δεν άργησαν να φανούν: η ίδρυση της ομάδας ΔΙΑΣ, το κίνημα των αγανακτισμένων, η συνωμοσιολογία γύρω απ' τα αίτια της καπιταλιστικής κρίσης, η ανάληψη της κρατικής εξουσίας απ' την αριστερά υπήρξαν όλα τους κομμάτια του ίδιου σχεδίου που στρεφόταν ενάντια στην εργατική τάξη. Στόχος ήταν να μην καταλαβαίνει κανείς που πάνε τα τέσσερα, κι αν ποτέ καταλάβει να ξαναχωθεί φοβισμένος στο καβούκι του.

Αυτό το πρωτοσέλιδο φαινομενικά φτιάχτηκε για να τονίσει την ενότητα του «δημοκρατικού τόξου» έναντι της «ναζιστικής απειλής». Στην πραγματικότητα λειπούργησε ως δήλωση νομιμοφροσύνης απέναντι στο τρέχον σύστημα καπιταλιστικής οργάνωσης. Με άλλα λόγια αυτή είναι η Δημοκρατία και σε όποιον αρέσει.

Ρίχνοντας σήμερα το ανάθεμα σε 50 αναλώσιμους υπαλλήλους της Χρυσής Αυγής, όλο το πολιτικό σύστημα ξεπλύθηκε απ' το γεγονός ότι η πολιτική ελέγχου που εξέφραζε η Χρυσή Αυγή α) συνεχίζεται με όλο και μεγαλύτερη ένταση β) διευρύνεται ως μέθοδοι και πεδία εφαρμογής και γ) αποτελεί μία και αδιαμφισβήτητη στρατηγική για τις πολιτικές στο εσωτερικό της χώρας.

Το γεγονός ότι το αριστερό κομμάτι του κράτους μας έβαλε να χειροκροτούμε και με τα δύο χέρια την απόφαση ενός δικαστηρίου δεν έγινε κατά τύχη. Γιατί καθώς οι μηχανισμοί καταστολής (από την αστυνομία μέχρι το δικαστικό σώμα) είναι αναγκασμένοι να πρωταγωνιστούν στην επίθεση που δέχονται μεγάλα κομμάτια της τάξης, έχουν ανάγκη από ιδεολογίες που στρογγυλεύουν και ρετουσάρουν την εικόνα τους. Ο Στέλιος Κούλογλου, για παράδειγμα, ευρωβουλευτής με το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ, τόνισε το κοινωνικό νόημα της καταδίκης των ναζί ως εξής: «Για τη νέα γενιά που είχε πάρα πολλές επιφυλάξεις και καχυποψία απέναντι στη δικαιοσύνη, επαναφέρει την εμπιστοσύνη των νέων στο θεσμό της δικαιοσύνης κι αυτό είναι [...] μεγάλη συμβολή στη δημοκρατία».¹ Το πιάνετε λοιπόν; Το ζήτημα για τον Κούλογλου και την πλευρά που εκπροσωπεί είναι ακριβώς η διάσωση του θεσμού της δικαιοσύνης από «την καχυποψία της νέας γενιάς». Φυσικά, η «νέα γενιά» έχει τους λόγους της που είναι καχύποπη απέναντι στο «θεσμό της δικαιοσύνης» κι αυτό δεν πρόκειται ν' αλλάξει, όσοι Κούλογλου κι αν επιστρατευτούν. Το πραγματικό επίδικο για τον Κούλογλου και τους φίλους του είναι να αποδείξουν στο κράτος και τους μηχανισμούς του ότι η αριστερά ενσωματώνει στη λειτουργία της μια μοναδική πολιτική ικανότητα: να λέει στο κράτος «μπράβο» από τ' αριστερά, ελπίζοντας ότι διάφορα κομμάτια της βάσης θα πράξουν το ίδιο.

Παράδειγμα δεύτερο:

Μην ξενυχτάς και βάλε τη μάσκα (οι κνίτες φίλοι της πιτζάμας)

Δεν ξέρουμε για σας, αλλά από μεριάς μας αισθανόμαστε κομματάκι... άβολα. Τους τελευταίους μήνες μια σειρά αδιανόητων απαγορεύσεων έχει κάνει τη ζωή μας ακόμα πιο καταθλιπτική. Απαγόρευση κυκλοφορίας, απαγόρευση πώλησης αλκοόλ, κλείσιμο περιπτέρων και μπαρ, απαγόρευση αράγματος στις πλατείες, υποχρεωτική μασκοφορία, απαγόρευση συναυλιών, απαγόρευση διαδηλώσεων, απαγόρευση παρακολούθησης αγώνων κλπ κλπ. Φυσικά, το όλο πράγμα με τις απαγορεύσεις δεν συμβαίνει από σκέτη κακία ή πολιτική αδυναμία. Αντίθετα είναι έτσι κανονισμένο, ώστε να στηρίζει διάφορες από τις οικονομικές προτεραιότητες που έχει το ελληνικό κράτος την περίοδο που μιλάμε. Επειδή βέβαια το ζήτημα είναι αρκετά μεγάλο και σύνθετο για να εξηγηθεί εδώ, μπορεί κανείς να ανατρέξει σε παλιότερά μας κείμενα κι ο Θεός μαζί του.²

Για την ώρα θα θέλαμε να σταθούμε σε μια απ' τις πτυχές του ζητήματος που μένουν σκόπιμα έξω απ' το κάδρο των «αναλύσεων». Λέμε για το γεγονός ότι η επιβολή των ακραίων απαγορεύσεων, που θα έκαναν ακόμη και τους χουντικούς αξιωματικούς να κοκκινίσουν από συγκίνηση, συμβαίνει με την πλήρη συμφωνία σύσσωμου του πολιτικού συστήματος της χώρας. Δεξιοί, ακροδεξιοί, κεντροδεξιοί, σοσιαλιστές, αριστεροί, κομμουνιστές, όλο το πολιτικό προσωπικό της χώρας υποστηρίζει τις απαγορεύσεις και μας καλεί να τις τηρούμε με ευλάβεια. Αυτή η τέλεια ευθυγράμμιση με τις κρατικές επιταγές δεν είναι πρωτοφανής: σε περιόδους κρίσης, τα πολιτικά κόμματα, η «αριστερά» και η «δεξιά», που φαινομενικά διαφωνούν σε όλα, ξαφνικά φιλιώνουν και γίνονται ένα. Το πρόσφατο παρελθόν έχει να επιδείξει πολλά αντίστοιχα παραδείγματα εθνι-

κής ενότητας. Η ελληνοσερβική φιλία υπήρξε ένα τέτοιο. Ο αντιαμερικανισμός ένα άλλο. Το κίνημα των αγανακτισμένων ένα τρίτο. Το δημοψήφισμα ένα τέταρτο. Στις μέρες μας η καθολική συμφωνία όλων των πολιτικών δυνάμεων γύρω από την «αναγκαιότητα των μέτρων» στόχο έχει τη διάσωση της εθνικής οικονομίας και μαζί το σώσιμο του πολιτικού συστήματος. Το ότι ο στόχος αυτός περνάει πάνω απ' τις πλάτες μας είναι μια «μικρή λεπτομέρεια» που απαγορεύεται να διατυπώνεται δημοσίως. Ειδικά γι' αυτό το τελευταίο η αριστερά του κράτους έχει προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες. Πλειοδότωντας σε «υγειονομικά» μέτρα, οι αριστεροί έχουν καταφέρει να **ζητάνε κι άλλες απολύτεις** (τι άλλο είναι το αίτημα για λοκντάουν και κλείσιμο των τομέων που δεν είναι «ζωτικής σημασίας»), να **ζητάνε κι άλλη απομόνωση** (τι άλλο είναι το αίτημα για αποστάσεις και τήρηση των μέτρων,), να **ζητάνε κι άλλο αστυνομικό έλεγχο** (τι άλλο είναι το αίτημα για περιορισμό στην κυκλοφορία;) και μάλιστα από τη θέση της αντιπολίτευσης (!!!). Τι άλλο εκτός από ξεδιάντροπη συμμετοχή στην επίθεση που δεχόμαστε είναι το γενικευμένο αίτημα της αριστεράς για περισσότερα μέτρα;

Και κατά τα άλλα ξέρετε. Οι κοινωνίες που φτιάχνονται πάνω στην πειθαρχία που ορίζουν οι ακραίες απαγορεύσεις και κανονισμοί, είναι πάντα κοινωνίες φασιστικές. Για να το πούμε αλλιώς: μια κοινωνία που τώρα επιδεικνύει τόσο περισπούδαστο ζήλο για ένα κάρο απίθανες λεπτομέρειες (από το να μην εξέχει η μύτη σου από τη μάσκα, μέχρι πόσα άτομα θα κάθονται στο τραπέζι ενός σουβλατζίδικου), είναι μια κοινωνία που αύριο θα είναι προετοιμασμένη να υποδεχτεί ευκολότερα κάθε εντολή που θα αφορά τα μεγάλα (την εργασία, τον πόλεμο, το θάνατο). Οι μέθοδοι που εφαρμόζονται σε κάθε στρατόπεδο είναι πολύ χαρακτηριστικές: μαθαίνοντας την τυφλή υπακοή σ' ένα σώμα παράλογων και αυθαίρε-

των εντολών, ο κάθε στρατιώτης εμπεδώνει την πειθαρχία ως καθημερινό τρόπο ζωής. Όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, αυτή η τυφλή πειθαρχία μπορεί να φτάσει μέχρι και το σημείο της μαζικής «θυσίας» για την πατρίδα. Η συζήτηση για τη μάσκα δεν είναι καθόλου διαφορετική: ελέγχοντας ο ένας τον άλλο για το αν, που και πόσο φοράει τη μάσκα, σιγά σιγά συνηθίζουμε στην ιδέα ότι οι διάφοροι παράλογοι κανόνες που τώρα τελευταία ορίζουν τις ζωές μας δεν σηκώνουν αμφισβήτηση.

Πρωτομαγιά 2020. Το ΚΚΕ παρατάσσεται με μάσκες, τηρεί τις αποστάσεις που ορίζει ο νόμος και παρουσιάζει την ξεφτίλα του ως κατόρθωμα της εργατικής τάξης. Το νόμημα εδώ είναι σαφές: το μασκοφορεμένο καραγκιοζίλικι είναι ταυτόχρονα μήνυμα προς το κράτος (ότι το κκε είναι σύμμαχος των κρατικών πολιτικών) και μήνυμα προς την εργατική τάξη (αν δε ντυθείς καραγκιόζης καλά θα κάνει το κράτος να σε τσακίσει).

Παράδειγμα τρίτο Το πραγματικό νόημα των καταλήψεων (που όχι δεν ήταν το 15 μαθητές ανά τάξη)

Όχι ότι μας είχε μείνει καμιά αμφιβολία, αλλά όλη η πρόσφατη ιστορία με τις καταλήψεις των σχολείων υπήρξε πολύ κατάλληλη για να περιγράψει τη γενική ομοψυχία των πολιτικών δυνάμεων για την οποία συζητάμε. Θυμηθείτε πως πήγε το πράγμα: καθώς η σχολική χρονιά ξεκίναγε, όλοι καταλάβαιναν ότι η υποχρεωτική καθιέρωση της μάσκας ως σχολικού αξεσουάρ θα συναντούσε αντιδράσεις. Όπως ήταν πολύ λογικό, χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες αντιμετώπισαν τη μάσκα ως αυτό που είναι: ένα εργαλείο ορατής επιβολής του κράτους πάνω στα σώματά μας. Η μάσκα καθιερώθηκε ως σύμβολο πειθαρχίας που φιλοδοξούσε να ενοποιήσει δια της σιωπής κι απορρίφθηκε από μεγάλα τμήματα της μαθητικής κοινότητας ακριβώς εξαιτίας αυτού του μισητού συμβολισμού της. Έλα όμως που δεν είχαν όλοι την ίδια γνώμη.

Στην αρχή, όλα τα μήντια συντονίστηκαν γύρω από το αφήγημα «ακροδεξιοί αρνητές της μάσκας κλείνουν τα σχολεία τους». Το όλο επιχείρημα ήταν τόσο γελοίο, που κατέρρευσε εν τη γενέσει του. Οι μαθητές που αποκαλούνταν «ακροδεξιοί», επειδή δε γούσταραν τη μάσκα, είναι στην πραγματικότητα αυτοί κι αυτές που έχουν ρίξει το πακέτο του αιώνα στους αληθινούς ακροδεξιούς. Η δεύτερη φάση γύρω απ' το «πραγματικό νόημα» των καταλήψεων ήταν πιο οργανωμένη. Όλο το σύμπαν της ξεφτίλισμένης αριστεράς, από τις σοφτ οργανωσούλες μέχρι τα ούλτρα violent κομμάτια της, πλειοδότησε στην υπεράσπιση των μαθητικών καταλήψεων, ρίχνοντας την ίδια στιγμή και την ορθόδοξη γραμμή για τους «πραγματικούς» λόγους που τα σχολεία τελούσαν υπό κατάληψη. Όλοι οι ιμάντες της αριστερής μεσολάβησης βάλθηκαν να μας πείσουν ότι οι καταλήψεις είχαν «κοινωνικά υπεύθυνα» αιτήματα, κατά βάση τα εξής: «15 μαθητές ανά τάξη», «μάσκες παντού» κλπ.

Μ' έναν μαγικό τρόπο που μόνον η αριστερή τεχνογνωσία μπορεί να καταφέρει, οι «φίλοι» των μαθητών έκαναν ό,τι περνούσε απ' το χέρι τους για να θάψουν την πηγαία εναντίωση στη μάσκα και να εξορίσουν από το πεδίο του δημόσιου διαλόγου το μίσος που νιώθει για το σχολείο και τους καθηγητές του ένα τεράστιο ποσοστό της μαθητικής κοινότητας. Αντ' αυτού έσπρωξαν την ιδέα ότι οι προσλήψεις καθηγητών (γιατί τι άλλο σημαίνει το 15 μαθητές ανά τάξη, αν όχι προσλήψεις δημοσίων υπαλλήλων;) είναι αίτημα των ίδιων των μαθητών. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια: ρίχνοντας στους μαθητές τη σωστή γραμμή, οι αριστεροί πέτυχαν και να υποστηρίξουν την πάρτη τους (οι πολλοί εξ αυτών δουλεύουν έτσι κι αλλιώς ως εκπαιδευτικοί ή κάτι τέτοιο) και να αποδείξουν στο κράτος πόσο αναντικατάστατοι είναι στην καταστολή εξ αριστερών.

Μη σας ξεγελούν τα γκραφιτάδικα γράμματα. Η γραμμή έρχεται από τα βάθη των αριστερών πολιτικών γραφείων. Για κάποιο λόγο πρέπει να πειστούμε ότι η απαγόρευση των επαφών, το ένα άτομο ανά θρανίο, το κλείσμο των καπνιστηριών, η υποχρεωτική μασκοφορία (αυτό δε σημαίνει πρακτικά «τήρηση των υγειονομικών μέτρων»;) είναι αίτημα των μαθητών κι όχι των αριστερών κρατικών υπαλλήλων.

Για λογαριασμό μας

Θα θέλαμε να μοιραστούμε μαζί σας κάτι για το τέλος. Οι εποχές μας είναι σκληρές, στην τσέπη, στα μυαλά και στις καρδιές. Κι είναι λογικό σε κάτι τέτοιες εποχές να μπερδεύουμαστε, να φοβόμαστε και να σιωπούμε. Είμαστε μαθημένοι να περιμένουμε πάντα τη σωτηρία να εμφανιστεί κάπως μαγικά, ένα είδος happy ending που ξορκίζει το κακό και το πράγμα ξεκινάει από την αρχή. Άλλα δυστυχώς τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει. Με το φόβο και το μπέρδεμα πρέπει να βρούμε άκρη μόνοι και μόνες μας.

Ναι, είναι λογικό να είμαστε δύσπιστοι• είναι λογικό να είμαστε μπερδεμένοι. Η δυσπιστία και το μπέρδεμά μας προέρχονται από τις ιδέες που έχουν κυριαρχήσει επί δεκαετίες με πρώτη και καλύτερη την ιδέα ότι ο φασισμός έχει πάντα πάνω του τη σβάστικα. Κι όμως, το γεγονός ότι η σβάστικα λείπει καθόλου δεν πρέπει να μας μπερδεύει. Νέοι, πολύ πιο επί-καιροι φασίστες έχουν αναλάβει να κάνουν τη δουλειά. Ο φασισμός, όχι ως μορφή και σύμβολα, αλλά ως περιεχόμενο και πολιτικές για το σήμερα έχει αποκτήσει γλώσσες πολύ πιο αποπροσανατολιστικές: ο φασισμός σήμερα έχει υιοθετήσει σύμβολα που ξεγελάνε: έχει συμμάχους που παρουσιάζονται με την προβιά του «αγωνιστή».

Κι εδώ βρίσκεται το μεγάλο μας πρόβλημα: έχουμε τις πλατείες μας, έχουμε τις μουσικές μας, έχουμε τις δικές μας αντιλήψεις για τον κόσμο – αλλά την ίδια στιγμή μας είναι τόσο δύσκολο να καταλάβουμε τι διάολο μας συμβαίνει. Οι υπηρεσίες των πάσης φύσεως αριστερών στη συσκότιση είναι καταλυτικές, και ταυτόχρονα τόσο ατιμώρητες. Βέβαια, πάντα έρχεται εκείνη η στιγμή που αν δεν πούμε εμείς τι μας συμβαίνει, τότε παρουσιάζονται διάφοροι καλοθελητές να μιλήσουν για λογαριασμό μας. Τώρα που μιλάμε, «αριστεροί» και «δεξιοί» κοιτάνε την πάρτη μας και σχεδιάζουν τις κινήσεις τους. Τώρα που μιλάμε όλοι οι παλιοί τρόποι που συγκροτούμασταν ως

κοινωνία έχουν καταρρεύσει υπό το βάρος των νέων καπιταλιστικών προτεραιοτήτων. Κάθε μορφή κοινωνικής οργάνωσης έχει διαλυθεί. Αυτό που παράγεται είναι άτομα φοβισμένα, μόνα τους, ανίκανα να καταλάβουν στιδήποτε. Όταν η ώρα θα ρθει τα άτομα αυτά που τώρα είναι μόνα τους, θα επανασυσταθούν ως σώμα, ως ραχοκοκαλιά της νέας μορφής που θα λάβει το εθνικό κράτος.

Για την ώρα μας λένε να βάλουμε τη μάσκα και να σκάσουμε. Μας λένε να χειροκροτάμε τους δικαστές και να μην αμφισβητούμε τους «ειδικούς». Το ξέρουμε ότι ο χρόνος κυλάει εναντίον μας. Πρέπει να δείξουμε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας. Πρέπει να αποδιώξουμε τα βαρίδια του παρελθόντος. Πρέπει να οργανωθούμε. Πρέπει να μιλήσουμε για λογαριασμό μας.

1. Ευγενία Λουπάκη, Ραδιοφωνική εκπομπή «Allegro μα με τρόπο», stokokkino.gr, 9/10/2020 (δέκατο έβδομο με δέκατο όγδοο λεπτό).
2. Για το οικονομικό και κοινωνικό νόημα των μέτρων και των απαγορεύσεων διαβάστε την προηγούμενή μας προκήρυξη με τίτλο «Αυτό που ζούμε είναι ταξικός πόλεμος». Επίσης τη σειρά κειμένων υπό τον γενικό τίτλο «Το Πείραμα». Όλα αυτά στο autonomeantifa.gr

Η προκήρυξη που κρατάς στα χέρια σου γράφτηκε, πληρώθηκε και μοιράζεται από τα μέλη της αντιφασιστικής συνέλευσης autonome antifa. Η συνέλευση autonome antifa μιλάει και δρά για περισσότερα από δέκα χρόνια στην πόλη της Αθήνας. Ξεκίνησαμε, υποστηρίζοντας ότι οι κοινωνίες μας είναι εμπόλεμα πεδία που κατρακυλάνε προς το φασισμό και τον πόλεμο. Αυτό το κατρακύλισμα το ονομάσαμε «φασισμό χωρίς σβάστικα», ακριβώς επειδή θέλαμε να καταδείξουμε ότι ο φασισμός είναι ένα σύστημα διάταξης και διευθέτησης των κοινωνικών σχέσεων που δεν σχετίζεται με σύμβολα, αλλά με πολιτικές.

Οι ιδέες μας και οι πρακτικές μας είναι αυτό που οι αριστεροί ονομάζουν «μειοψηφικές», αν βέβαια ως πλειοψηφία ορίστει αυτό που κάνει γενικά η «κοινωνία». Από μεριάς μας, ωστόσο, δεν νιώθουμε καθόλου έτσι. Είμαστε μέρος αυτών που λένε κι αυτών που κάνουν μεγάλα κομμάτια της σημερινής εργατικής τάξης. Έχουμε προκύψει μέσα απ' την κίνηση αυτών των ιδεών και πρακτικών στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στις γειτονιές και στις πλατείες. Τη στιγμή που μιλάμε υπάρχουν αυτόνομες antifa ομάδες σε διάφορες γειτονιές της πόλης. Κάθε antifa ομάδα βρίσκει τους δικούς της τρόπους να μιλάει. Κάθε antifa ομάδα φτιάχνει τους δικούς της τρόπους να οργανώνεται. Κάθε antifa ομάδα ορίζει το δικό της πεδίο δραστηρι-

οποίησης. Όλες οι antifa ομάδες μιλούν και δρουν ενάντια στο φασισμό, στην μοναδιά και τον πόλεμο. Όλες οι antifa ομάδες κινούνται έξω απ' το σύστημα των κομμάτων, των ΜΜΕ και των κρατικών μηχανισμών. Όλες οι antifa ομάδες είναι ανοιχτές σε όποιον κι όποια εχθρεύεται το φασισμό κι είναι διατεθειμένος να προσφέρει χρόνο κι εργασία, δίχως να αποσκοπεί σε οικονομικά ανταλλάγματα. Όλες οι antifa ομάδες μαζί είμαστε μέλη μιας κοινότητας που ονομάζεται Athens Antifa.

Αν αυτά που λέμε και κάνουμε σας φαίνονται ενδιαφέροντα, δε χρειάζονται ντροπές (μ' ένα απλό γκουγκλάρισμα μας βρίσκετε όλους).

-antifa south

(στις νότιες γειτονιές της Αθήνας)

-antifa xalandri

(στο Χαλάνδρι και στις βόρειες γειτονιές)

-antifa patissia

(στα Πατήσια και πέριξ)

-antifa vironas

(στο Βύρωνα και στις δίπλα γειτονιές)

-antifa centro

(στο Γκύζη, στην Κυψέλη, στο Πολύγωνο)

-antifa west side

(στις δυτικές γειτονιές της Αθήνας)

-antifa peiraias

(στον Πειραιά)